

I dag får dere konfirmanter en bibel hver. Bibelen er den boka i vår verdenshistorie som har skapt størst forandring, både ved å forandre enkelte menneskers liv og hele samfunn. Vi ser det tydelig i dag, hvor annerledes tankegang vi har i vår vestlige del av verden som har fått kristen påvirkning, sammenliknet med Østen, India og andre land som er påvirket av Østens religioner, og hvor annerledes vår verden er enn det vi ser på TV fra muslimske land. Vi lever alle i en sammenheng, en overordnet tankestruktur som til sammen utgjør vår religion. Det hersker liten tvil om at religioner preger folket.

Det alle kanskje ikke vet, er at Jesus har en posisjon i flere av religionene. I buddhismen er Jesus for mange et forbilde, og i Islam er Jesus regnet som en profet. Men det er kun vår kristne tros hellige bok, Bibelen, som gir oss et læremessig grunnlag for å si at Jesus er helt og holden både Gud og menneske, og dertil gir oss troverdige øyenvitneberetninger om den historiske Jesus. I bibelteksten vi nå skal høre, møter vi Jesus med makt til å gjøre mektige ting.

Når vi i ulike livssituasjoner hører slike bibelhistorier, da hender det de taler til oss inn i våre liv. Det er et fenomen som skyldes at Guds hellige Ånd og Guds ord er knyttet så nær sammen at Gud Ånd taler til oss gjennom bibelteksten. Da kan det skje forandring i menneskers liv. I prekenteeksten vi nå skal høre, er Jesus på vei til synagogeforstanderen Jairus sitt hus. Han var bedt om å komme fordi datteren var alvorlig syk, og kanskje Jesus kunne gjøre henne frisk. Mens de var underveis, skjedde dette.

Prekenteekst: Mark 5,35-43

Det kom folk fra synagogeforstanderens hus og sa: «Din datter er død. Hvorfor bryr du mesteren lenger?» Jesus hørte det som ble sagt, og sa til synagogeforstanderen: «Frykt ikke, bare tro!» Nå lot han ingen andre følge med enn Peter, Jakob og Johannes, Jakobs bror. Da de kom til synagogeforstanderens hus og han så alt oppstyret og folk som gråt og jamret seg, gikk han inn og sa til dem: «Hvorfor støyer og gråter dere? Barnet er ikke dødt; hun sover.» De bare lo av ham. Men han drev alle ut og tok med seg barnets far og mor og dem som var med ham, og gikk inn der barnet lå. Så tok han barnet i hånden og sa: «Talita kumi!» Det betyr: «Lille jente, jeg sier deg: Stå opp!» Straks reiste jenta seg og gikk omkring; hun var tolv år gammel. Og de ble helt ute av seg av undring. Men han påla dem strengt at ingen måtte få vite dette, og han sa at de skulle gi henne noe å spise.

Slik lyder det hellige evangelium.

På et av de første arkene i Konfirmantbibelen, står det et par eksempler på hvordan Bibelen har innvirket på menneskers liv. En jente forteller en historie.

– Helt fra jeg var liten, har jeg ligget mye på sykehus. Da jeg ble tolv år, bestemte jeg meg for å ta mitt eget liv. Men i nattbordskuffen lå en bibel, og jeg tenkte at Gud skulle få en sjanse til å si meg noe først. Jeg slo opp, og kom

rett til disse ordene: «Lille jente, jeg sier deg: Stå opp! Straks reiste jenta seg og gikk omkring; hun var tolv år gammel.» Det var fra en fortelling om en jente som var død. Jesus kom inn i rommet der hun lå, og vekket henne opp igjen. Hun var tolv år gammel, akkurat som jeg. Jeg følte at Gud sa til meg også: «Stå opp! Du skal ikke dø, du skal leve.»

Her ser vi hvordan nettopp denne fortellingen fra Bibelen ga livsmot til et annet menneske. Mange har latt seg inspirer og møtt Jesus gjennom Bibelens ord. Og mang en aha-opplevelse har det blitt med tanke på menneskeverdet, når vi ser at Jesus møter de små i samfunnet, både bokstavelig talt som denne tolvåringen, og for den saks skyld, møtet med tolleren Sakkeus som var lite av vekst og liten av anseelse, og at Jesus satte et lite barn foran disiplene som eksempel på hvem som var størst i Guds rike. (Matt 18,1-5) Jesus snur mye av våre voksne fornuftstanker på hode. I Guds rike gjelder andre ting som store og viktige enn i vår mer eller mindre travle hverdag.

Men felles for oss og de som var samlet hjemme hos denne tolvåringen i synagogeforstanderens hus, er at vi lever oss inn i de høyst menneskelige sidene med det som skjedde. Vi kan levende forestille oss, ikke bar sorgen, men også redselen hos de nærmeste da jenta ble erklært død. Da var det hele for sent. Da var det ingen vei tilbake.

Vi så det da Lasarus, bror til Marta og Maria, som var venner av Jesus, var død. Bibelens, så vidt jeg vet, korteste vers lyder slik: «Jesus gråt.» Joh 11,35. Det er tydelig at Jesus levde seg inn i menneskers liv og hadde empati og medfølelse. Det skjedde ikke mange dødeoppvekkelser. Det skjedde mange helbredelser fra sykdom, men like fullt i en verden full av sykdom og død måtte de aller fleste jo leve med sine lidelser uten å få hjelp.

Underne Jesus gjorde ble i Det nye testamentet kalt for tegn. Som tegn viste de ut over selve hendelsen til noe større. Oppvekkelsen av denne jenta, og oppvekkelsen av Lasarus fra de døde, var tegn som vitnet om at Jesus hadde makt over døden. Ikke bare kunne han gjøre døde levende, men han skulle også gjennom sin egen død og oppstandelse bane vei for et liv som ikke dør i døden for alle som tror. Det er Guds løfte til oss den dag i dag.

Denne søndagen kalles fra gammelt av høstens oppstandelsesdag, og vi kan si påskedagens store påminnesdag. Det handler om et barn som ble levende, om sorg og fortvilelse som ble til glede. Det skulle siden handle om Jesus som seiret på vår side i det avgjørende slaget om vår frelse, eller rettere, vi får være på hans side.

Like fullt lever vi i en verden der døden kaster mørke skygger inn over våre liv. Det vet vi mye om. Slik er det, og slik blir det fram til den dagen kommer da Gud skal nyskape verden, og døden ikke lenger er.

Det er et grunnleggende dogme i vår kristne lære om Jesus, som vi gjerne kan minnes om i dag. Det står skrevet i Hebreerbrevet: «Jesus Kristus er i går og i

dag den samme, ja, til evig tid.» Hebr 13,8. Ut fra dette kan vi vite at slik som Jesus var den gang, er han på et grunnleggende vis også i dag. Det betyr at slik Jesus viste omsorg og medfølelse den gang og så de pårørendes sorg og fortvilelse, slik er han også i dag. Som Jesus var nær disse menneskene den gang, slik er han også nær hos dem som søker hans nærhet i dag. Noe er likevel annerledes. Den gang kunne de se ham med sine øyne. I dag er det gjennom troen vi ser ham. I hjertet kan vi kjenne at han er nær.

Men å være en kristen er mer enn følelser og det en kjenner av nærhet. For å være kristne er vi avhengig av Guds nåde. Denne nåden gir Gud oss gjennom tre midler som kalles nådemidler.

Det ene nådemidlet har vi vært inne på. Det er bibelordet, at Gud ved hjelp av sin hellige Ånd kan tale til oss evangeliets ord når vi leser eller hører fra Bibelen. Det skaper tro i oss. To av nådemidlene kalles sakramenter. Det første av disse har vi vært vitne til i dag da Elin ble døpt. Det er dåpen. Det andre sakramentet heter nattverden. Dåpen skal kun brukes én gang. Nattverden skal vi motta gang på gang, slik vi også skal høre Guds ord gang på gang.

Gjennom nådemidlene møter Jesus oss med sin nåde. Nåde er å få tilgivelse for syndene. En slik nåde kan ingen andre enn Jesus gi, for det finnes ingen andre som har levd et syndfritt liv og dødd på korset som en soning for verdens synd. I dåpen innlemmes vi i Guds rike. Vi blir disipler og Guds barn, født på ny av vann og Ånd. Født til et nytt liv vi skal leve i tro. Guds ord og nattverd er som niste vi trenger på vei til himmelen, for vi vet at uten åndelig mat dør det åndelige livet ut.

Nattverden er for alle dømte som tror på Jesus og vil følge ham. Nattverden er ikke premiebord for vellykkede, men nåde for syndere i alle aldre.

Jeg begynte denne prekenen med å si noe om at vi lever i en sammenheng, en overordnet tankestruktur som til sammen utgjør vår religion. Den samme Jesus som vi møter i dagens prekentekst, kaller oss til samfunn med seg. Han stiller oss på valg. Et ja til Jesus blir alltid på hans premisser og et liv å leve i pakt med hva Gud har tenkt for oss. Og det Gud har tenkt for oss vil alltid være til det beste.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.